

Amatörfotografernas
värld

Amatörfotografernas värld

FATABUREN 2009

Amatörfotografernas värld

NORDISKA MUSEETS OCH SKANSENS ÅRSBOK 2009

Red. Annette Rosengren och Christina Westergren

FATABUREN Nordiska museets och Skansens årsbok, är en skatt av kulturhistoriska artiklar som publicerats under mer än ett sekel.

Årsboken började som ett häfte med rubriken »Meddelanden«, redigerat 1881 av museets grundare Artur Hazelius för den stödjande krets som kallades Samfundet för Nordiska museets främjande. 1884 publicerades den första kulturhistoriska artikeln och när publikationen 1906 bytte namn till »Fataburen. Kulturhistorisk tidskrift« kom de vetenskapliga uppsatserna att dominera innehållet. Från och med 1931 fick årsboken Fataburen en mer populär inriktning och i stora drag den form som den har idag. Fataburen har sedan dess förenat lärdom och sakkunskap med syftet att nå en stor publik.

Fataburen är också en viktig länk mellan Nordiska museet och Skansen, två museer med en gemensam historia och en gemensam vänförening. Varje årsbok har ett tematiskt innehåll som speglar insatser och engagemang i de båda museerna, men verksamhetsberättelserna trycks numera separat och kan rekvideras från respektive museum.

Ekonomiskt stöd från Nordiska museets och Skansens Vänner gör utgivningen av Fataburen möjlig.

Fataburen 2009
Nordiska museets förlag
Box 27820
115 93 Stockholm
www.nordiskamuseet.se

© Nordiska museet och respektive författare
Omslag och grafisk form Lena Eklund
Omslagsfoto Svante Warming

Tryckt hos NRS Tryckeri, Huskvarna 2009
ISSN 0348 971 X
ISBN 978 91 7108 533 7

Peter Mesch

ANNETTE ROSENGREN

Peter Mesch, född 1954, har gått över till pixlar och datorer och arbetar numera aldrig analogt. Han fotograferar i färg och ibland med långa sekvenser av ganska likartade bilder, nästan som film.

– Mitt fotografiska jobb är som ett filmande i stillbilder. Man säger att en bild kan visa mycket men jag tycker att hundra bilder visar mycket mer.

Fotografin är numera ett livsprojekt för Peter Mesch. Han har aldrig haft den som levebröd, men den är ändå lättillgänglig för omvärlden genom hemsidan www.meschphoto.com. Han är född i Tyskland och började fotografera som artonåring. En arbetskamrat med eget mörkrum introducerade honom i fotografins olika moment. Han blev intresserad, övertog en äldre kamera, lärde sig lite om mörkrumsarbete, köpte bättre kamera och egen mörkrumsutrustning och kom igång. Det han gjorde var mest lek och experiment med optik och kemi.

Det var tidigt 70-tal och en politiskt dynamisk situation i Tyskland. Den gjorde honom ifrågasättande och medveten om maktförhållanden i världen. Vad som hände i Chile och

Khayelitsha. Foto Peter Mesch.

Portugal var omtumlande för många i hans generation och under »nejlikornas revolution« i Portugal reste han dit på tre månader 1974.

– Man kände vilken kraft det fanns. Det var min avsikt att bilderna skulle förmedla det, och det tycker jag faktiskt att de kunde.

Han fotograferade med dia för att snabbt se resultat, och han fotograferade mycket. De bilderna blev de enda han tog med sig när han något år senare flyttade till den svenska flicka han förälskat sig i. Allt annat lämnade han hos en kamrat, och så småningom försvann kameror, mörkrumsutrustning och gamla negativ.

Han blev kvar i Sverige, bildade familj, och blev egen företagare. I mitten av 90-talet hittade han tillbaka till sin gamla hobby, som nu genomgick en teknisk revolution. Peter, som egentligen aldrig tyckt om mörkrumsarbetet och inte beskriver sig som en »finlirare som arbetar länge med en och samma bild« tog till sig den digitala teknikens möjligheter. Han ville komma in i fotografin igen, lära sig allt han glömt bort, och blev antagen till en krävande tvåårig fotoutbildning i Stockholm. Bland de yngre kamraterna hoppades många på en framtida yrkeskarriär, men för honom var det inte aktuellt.

Idag är fotograferingen den hobby han ville ha den till. Han lägger ner ganska mycket pengar på den, har råd och periodvis mycket tid. Utrustningen är helt digital och med hög standard. Som för otaliga fotografer använder han den mesta tiden inte till själva fotograferingen utan till efterarbetet.

Fotograferingen följer två spår, säger han, det dokumentära och det konstnärliga. På hemsidan ligger ett tiotal projekt med titlar som Carview, Capetown, Stockholm, Undergrown

och Jail. De kan karakteriseras som resebilder, dokumentationer av miljöer och lek med former. Varje projekt innehåller alltifrån femtio bilder till närmare tusen, som man klickar sig fram till via underrubriker. Exponeringarna följer varandra som i en film men stillbildsfotografering är ett medvetet val.

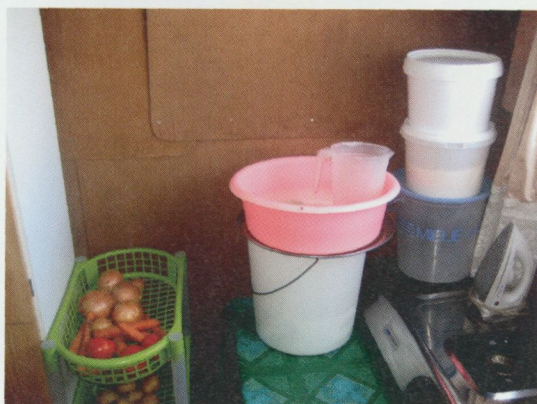
– Jag tycker det går lite för snabbt med film, jag tycker om stillbilder där man kan stanna upp vid varje bild. Och fotograferandet är en sådan lust, jag får en sådan kraft när jag håller på med det. Film bara rullar på, och dessutom överöses man med film, medan bra fotografi är något man får leta efter. Det fantastiska med fotografin är att den fryser ett litet, litet ögonblick av det stora tidsfallet och gör det synligt för andra. Det är så jag tycker det fungerar.

Han vill tillbaka till Portugal och fotografera förändringar sedan 1970-talet.

För några år sedan engagerade han sig i en gammal glasplåtsamling. Varsamt och med händerna instuckna i vita bomullsvantar skannade han in 500 glasplåtar. En del av detta ligger ute på hans hemsida.

Vilken är hans publik? Många är bekanta, elever från fotoskolan och kunder, men i en särskild fil, nåbar genom inloggning, finns bilderna för de närmaste. Den filen är som ett familjealbum där Peter fotograferat i samband med tilldragelser inom familjen, släkten och vänskretsen. På så sätt kombinerar han på sin webbsida amatörfotografins två linjer, den som innebär ett behov av att göra bilder, och den som innebär ett behov att ha minnesbilder av familjen och släkten.

Ur en pågående dokumentation av bostadsområdet Khayelitsha utanför Kapstaden i Sydafrika. Khayelitsha betyder »nytt hem« på Xhosaspråket. Området byggdes i mitten av 1980-talet av den dåvarande Apartheidregimen. Kåkstäder, eller townships, som är den korrekta benämningen, ingick i regimen:s sätt att kontrollera och avskilja den ickevita befolkningen. Den svarta och färgade befolkningen tvångsförflyttades till speciella områden utanför stadsgränsen. Innerstäderna var reserverade för vita. Soweto utanför Johannesburg är ett liknande men mer känt område (även s. 273). Foto Peter Mesch.